

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Beques d'estiu
Benestar Social destina quasi 3 milions als ajuts, dels quals es beneficiaran més de 13.000 infants i adolescents.

10
anys

50 anys matant
ETA marcar el seu 50è aniversari amb un atac contra la caserna de la Guàrdia Civil de la ciutat de Burgos, un edifici de 14 plantes.

20
anys

Seleccions
El govern estatal estudiarà portar les seleccions catalanes al Constitucional i instarà el COI i les federacions internacionals a vetar Catalunya.

Full de ruta

Miquel Riera

Un idioma en retirada (i 2)

Comentàvem la setmana passada dos articles de l'any 1996 del desaparegut escriptor i periodista Miquel Pairó (Quart, Gironès, 1955-2011) en què amb el títol manllevat, a tall d'homenatge, que hem utilitzat també nosaltres –*Un idioma en retirada*–, pronosticava un futur més aviat negre per a la nostra llengua, advertint, en primer lloc, de l'empobriment progressiu d'aquesta i, alertant, després, dels perills del bilingüisme.

“La ideologia lingüística oficial a Catalunya defensa el bilingüisme, però el bilingüisme és una fal·làcia”, obria foc Pairó, abans de lamentar-se que, en molts àmbits, els jocs a les escoles, per exemple, “la dimissió de la llengua catalana és un fet espontani, inconscient”. Pairó, profeta a casa seva, denunciava, vint-i-tres anys abans, situacions ja ben normals en molts centres escolars, tal com, amb notòria sorpresa, explicava que li passava al seu fill el periodista Òscar Fernández a *Llengua ferits*, el 30 minuts, sobre l'estat del català emès a finals de juny.

Pairó denunciava ferm la visió oficialista del bilingüisme: “Ens expliquen que el bilingüisme és una solució positiva, desitjable, que eixampla els horitzons mentals i comunicatius d'una persona. En realitat, en la majoria d'individus, ser bilingüe, vol dir ser ignorant en dues llengües”, escrivia, i reblava el clau: “El bilingüisme no eixampla horitzons, sinó que reparteix la ignorància.” Vint anys abans, Pairó feia el mateix –i encertat– diagnòstic que el 2016 faria en el manifest del Grup Koiné: “La ideologia bilingüe no és res més que una forma d'encobrir i legitimar la subordinació d'una llengua a l'altra i el consegüent procés de substitució lingüística que pateix la societat catalana.”

“Una llengua en retirada”, deia en Pairó el 1996, i així és malgrat el cofisme del govern en presentar, ara fa uns dies, les dades de l'enquesta d'usos lingüístics que elabora cada cinc anys. “Els percentatges de coneixements de català s'acosten progressivament als d'abans de la gran onada migratòria”, era el títol de la nota de premsa que, tal com fan molts mitjans de comunicació quan reben les dades de l'EGM, prioritzava les xifres positives i amagava les dolentes, com que el català ha passat de ser la llengua habitual del 46% dels enquestats a ser-ho només del 36%. El què dèiem: un idioma en retirada. En franca retirada.

Tribuna

Cesc Batlle. Enginyer industrial. MBA

La por i altres obstacles

A *Don't even think about it!*, George Marshall ens explica alguns dels factors que han contribuït a silenciar o minimitzar l'escalfament global. D'una banda, l'escalfament global és un problema que s'han apropiat els moviments ecologistes: és lògic, conseqüent i inevitable que en facin una de les seves (o “la”) prioritats, però el problema és que hi ha amplis sectors de la població que, per motius diversos, tenen urticària als ecologistes i a les posicions polítiques que representen i, per extensió, a les causes que defensen. Aquesta repulsió representa que tots aquests sectors es senten totalment alienats d'un problema que ja no és seu, sinó “dels ecologistes”. Els governs i les empreses es varen fregar les mans perquè el problema deixava de ser central per a la vida política, i passava a ser un problema d'ecologistes, debatut en fòrums ecologistes i legislat per lleis ambientals, cosa que permetia a gran part de la població convertir-ho en un problema perifèric, del qual es preocuparien quan haguessin resolt els problemes realment punyents del dia a dia, com l'economia, la feina, el crim, etc. Per la seva banda, els

polítics han organitzat una xarxa enorme d'institucions, trobades i tractats, que l'únic resultat tangible que semblen tenir és la seva autopropietat en el temps. Es creen tractats innecessàriament complexos i processos que no es poden implementar, per tal que sembli que es fan coses, mentre s'evita deliberadament fer res que tingui un impacte real.

ALHORA, SEMBLARIA que el fet de tenir fills hauria de ser un dels principals catalitzadors per a l'acció. Al capdavant, ells seran els que en rebran el ple impacte. Però, paradoxalment, estudis multinacionals

“Ens enganyem evitant la por a l'escalfament global a còpia de situar-ne l'impacte més enllà de la nostra vida

mostren que les famílies amb fills tenen menys tendència a pensar que l'escalfament global és real, o a parlar-ne. La lògica suggereix que tots els bauxos de percepció per a evitar l'ansietat i la por esmentats en articles previs, es mobilitzen de forma amplificada quan hom té fills: el desig que tinguin el millor futur possible ens impel·leix a voler veure'l de forma optimista.

FINALMENT, LA TEORIA de la gestió del terror a la mort de l'antropòleg Ernest Becker, recolzada per més de tres-cents experiments, diu que, quan a algú se'l fa conscient de la seva mort, immediatament racionalitza l'amenaça, sovint negant el perill o la seva proximitat. Basant-se en aquesta teoria, Dickinson, professora de neurociència de la Cornell University, suggereix que moltes de les respostes estàndard davant de l'escalfament global (negació, situar els impactes en un futur llunyà, etc.), són totes consistents amb les nostres respostes al temor a la mort: podem evitar la por a l'escalfament global a còpia de situar-ne l'impacte més enllà de la nostra vida.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Diagonal, no al Tram

■ Quan l'alcalde Hereu va voler unir el Tram des de la plaça de Francesc Macià fins a la plaça de les Glòries Catalanes, la plataforma s'hi oposà amb cartes als mitjans de comunicació. En convocar el referèndum el 15 d'abril de 2010, es va animar els barcelonins a votar en contra de destrossar la Diagonal. El resultat va ser el rebuig de la ciutadania al projecte.

Després, l'alcalde Trias hi va fer obres que van durar dos anys. Ara ha quedat un pas-seig que no podem permetre que es destrueixi per un tramvia, quan ja hi passen autobusos dobles que transporten milers d'usuaris.

Ara l'alcaldesa torna a parlar del Tram. Aquesta plataforma s'oposa al pas del tramvia per la principal avinguda de Barcelona. Organitzem una forta oposició per tal que es

respecti el referèndum. Si cal, que en convoquin un altre.

Des d'aquí faig una crida per demanar la vostra col·laboració en l'organització de la Gran Plataforma per Barcelona.

Adhesions: diagonal.noaltram@gmail.com

ALBERT PONS I TORRENTS, de Plataforma per Barcelona
Barcelona

Una missa en portuguès a casa nostra

■ Aquest estiu he descobert una missa en llengua portuguesa a la barcelonina basílica de Sant Josep Oriol. Hi acudeixen persones portugueses i brasileres. S'ha de dir que el portuguès és un idioma molt musical. Fa goig sentir els cantants interpretats per homes i dones d'aquells països. El poble que assisteix a la missa participa en aquesta celebració eucarística amb una litúr-

gia acurada i amb un celebrant que és un bon comunicador. Són dos dies a la setmana i com que, en el meu cas, era la primera vegada que hi acudia em van passar el micròfon al final de la missa perquè digués unes paraules. Vaig dir: “El grup que ha cantat ho ha fet molt bé i els que tocaven instruments també s'han lluit.”

M'ha cridat l'atenció la devoció d'aquests portuguesos i brasilers participant a la missa en portuguès. És una missa molt participada, amb bona sintonia entre les persones. Crec que les misses amb aquesta qualitat litúrgica conviden la gent a anar a l'església. Són misses amb ritme, no avorrides, molt animades i que no es fan llargues. O sigui que llarga vida a aquesta missa en portuguès que és molt musical, atractiva simpàtica, Endavant!

JOAQUIM RENOM I BLANCH
Badalona (Barcelonès)

L'Estat opressor i la nació oprimida, dedicat al Sr. Sánchez

■ La meua llengua no la vaig aprendre a escola, on era prohibida. Tampoc hi vaig aprendre la història de la meua pàtria, ni la seva literatura, també prohibides i ocultades, com si no existissin. I, volent-me fer creure que eren les meves, m'ensenyaren la llengua castellana i la història d'Espanya. És a dir, em volien fer espanyola. I ara, mentre nega que Espanya sigui un estat opressor i Catalunya una nació oprimida, tenen a la presó els nostres líders i representants legítims i encara pretén que no són presos polítics. Què són, m'ho vol dir?... i què ha estat Espanya per a Catalunya sinó un estat opressor?

MONTSERRAT PAGÈS I PARETAS
Barcelona